

Sonet

natten har sænket sin stilhed over mig
vinden hvisker kun, diskret og hensynsfuldt
rundt om i græsset sidder tavse frøer
ser på mig med deres sorte glasøjne

havets sortnende vande ånder kun fjernt
træernes blade rasler næsten ikke
grenenes dryp - en egen tyst melodi
hvis versgang vist ikke lader sig tolke

hvorfor larmer mit blod midt i den stilhed
hvorfor skriger mit hjerteslag til himlen
hvor uærbødigt mod nattens venlighed

utaknemligt ønsker jeg mig væk herfra
kravler ned i det dybeste musehul
hvorfra jeg kan pibe om min kærlighed.